

et Mæglingsforslag maa offentliggøres — de bestaaende Regler har her erfaringsmæssigt ikke vist sig aldeles fyldestgørende — samt ændrede Regler angaaende Samraad med de interesserede Parter, før et Mæglingsforslag fremsættes. De Bestemmelser, der her er indført i Lovforslaget, er i Virkeligheden kun en Fæstnelse af den hidtil fulgte Praksis. § 7 indeholder endelig Regler for Afstemning over et Mæglingsforslag indenfor en Organisation, Regler, der vel i og for sig er selvfølgelige og som jeg ogsaa gaar ud fra er blevet fulgt i de allerfleste Tilfælde, hvor der er blevet Tale om en saadan Afstemning, men som det dog maa findes naturligt at lovfæste, saaledes som det her er foreslaaet.

Med Hensyn til selve Mæglingsvirksomheden i den enkelte Konflikt sker der altsaa ikke nogen Ændring. Skønt der nu foreslaas indført 3 Forligsmænd, gaar man dog ikke over til her i Landet at følge de i Sverige og Norge hidtil fulgte Principper, hvor hver Forligsmands Omraade ikke er fagligt bestemt, men stedbestemt, og hvor Beføjelserne for Forligsinstitutionen er helt andre end dem, den hidtil har haft herhjemme, og som det ogsaa foreslaas at tillægges den i Fremtiden. Det foreliggende Lovforslag bygger altsaa fuldt ud paa de Erfaringer, man hidtil har vundet gennem Forligsinstitutionens Arbejde, og følger de Principper og Hovedlinier, som Forligsinstitutionens Arbejde hidtil har fulgt.

Det foreslaas, at Lovens Gyldighedstid fastsættes til 4 Aar. Allerede ret kort efter Nytaar vil Forligsinstitutionens Indgriben utvivlsomt blive paakaldt i adskillige Tilfælde. Som ærede Medlemmer vil vide, forestaar der omfattende Overenskomstforhandlinger i den allernærmest kommende Tid, og jeg lægger da megen Vægt paa at faa Forligsinstitutionen i dens nye Skikkelse organiseret snarest muligt, saa at den kan have alt rede til at tage det betydningsfulde Arbejde, der forestaar, op. Idet jeg da anbefaler det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie, udtaler jeg Haabet om, at det maa faa en ekstra hurtig Behandling her i Tinget.

Thomas Larsen: Jeg kan kun anerkende, at det fremsatte Lovforslag holder sig paa den gamle Lovs Grundlag, for saa vidt angaar Frivillighedsprincippet. Det staar nemlig for mig saaledes, at saa længe Frivillighedsprincippet virker godt — og det har jo vist sig hidtil at kunne bære over Vanskelighederne —, skal man ikke forlade det.

Den væsentligste Forandring fra den gamle Lov er jo, som den højtærede Minister fremhævede, at man i Stedet for som hidtil kun at have een Forligsmand faar tre Forligsmænd. Alle maa vistnok erkende det berettigede i denne Forandring. Naar man ser hen til det nerveopslidende Arbejde, som den enkelte Forligsmand har maattet udføre i en Mængde Tilfælde, er det ikke saa underligt, at Forligsmændene stadig skifter; det er ikke at forlange, at en enkelt Forligsmand i længere Tid skulde kunne udholde dette nerveopslidende Arbejde, og naar der derfor nu foreslaas, at der skal være tre Forligsmænd, der, som det bestemmes i § 1, kan supplere hinanden eller, som det udtales i § 5, kan virke sammen, hvis man anser dette for at være nødvendigt, tror jeg, det vil være en meget stor Fordel for Mæglingsinstitutionen i Fremtiden. Det vil ogsaa være det derigennem, at der, som det hedder i Kommissionens Betænkning, kan opnaas større Kontinuitet, idet den hyppige Skiften af Forligsmænd kan have den uheldige Følge, at de Erfaringer, som en Forligsmand indhøster under sit Arbejde, ikke kommer den efterfølgende Forligsmand til gode. Tillige kan der efter den foreslaede Ordning ved Sættningen af Forligsmandsinstitutionen tages Hensyn til de Evner og Kundskaber, som den enkelte Forligsmand maatte være i Besiddelse af, hvad der kan bidrage til, at de tre Forligsmænd bedre supplerer hinanden.

Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting, og jeg vil slutte med at udtale min Anerkendelse af, at den højtærede Minister foreslaar, at den gamle Lov skal bortfalde den 1. Januar 1922, og at den nye Lov skal træde i Kraft den samme Dato. Der udløber nemlig, som ogsaa den højtærede Minister bemærkede, i den nærmeste Tid en Mængde Arbejdsoverenskomster, og det er derfor nødvendigt, at der træffes Forberedelser til, at den nye Forligsinstitution kan træde i Kraft og tage disse Opgaver op, som sikkert vil blive overordentlig vanskelige.

Carl F. Madsen: Forligsinstitutionen blev jo indstiftet den 12. April 1910, og det skete efter forudgaaende Forhandlinger mellem Repræsentanter for Arbejderne og Arbejdsgiverne. Paa det daværende Tidspunkt havde man ikke saa mange Overenskomster som nu, de udløb til forskellige Tider, og endvidere var Varigheden i Almindelighed 3 Aar, den kunde ogsaa være 5 Aar og var i enkelte Tilfælde endog 8 Aar.